

Istentisztelet 2024. augusztus 18-án

Kenyér az éhezőknek

Énekek: 196,1-5 65,3 279,1-3 279,4 195

Ötezer ember megvendéglése (Mt 14,13-21)

[13](#) Amikor meghallotta ezt Jézus, eltávozott onnan hajón egy lakatlan helyre egyedül. Amikor meghallotta ezt a sokaság, utána ment gyalog a városokból. [14](#) Amikor Jézus kiszállt, és meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket, és meggyógyította betegeiket. [15](#) Amikor esteledett, odamentek hozzá tanítványai, és így szóltak hozzá: „Lakatlan ez a hely, és későre jár. „Bocsásd el a sokaságot, hogy menjenek a falvakba, és vegyenek élelmet maguknak.” [16](#) Jézus azonban ezt mondta nekik: „Nem kell elmenniük: ti adjatok nekik enni!” [17](#) Ők így válaszoltak: „Nincs itt egyébünk, csak öt kenyérünk és két halunk.” [18](#) Ő pedig ezt mondta: „Hozzátok nekem ide azokat!” [19](#) Ekkor megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a fűre, azután vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta, megtörte a kenyeret, és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak. [20](#) Miután valamennyien ettek és jóllaktak, összeszedték a maradék darabokat, tizenkét tele kosárral. [21](#) Aki pedig evett, mintegy ötezer férfi volt, az asszonyokat és a gyermekeket nem számítva.

Jézus azonban ezt mondta nekik: Nem kell elmenniük: ti adjatok nekik enni! (Mt 14,16)

Kedves Testvéreim!

Sokszor nem jól ítélünk meg egy-egy helyzetet vagy magatartást, mert nem ismerjük az összefüggéseket, előzményeket. Jó azért, ha ezeket körültekintően figyelembe tudjuk venni, hogy ne hozzunk elhamarkodott ítéletet.

A felolvasott történetnek is van egy ilyen előzménye. Az ugyanis, hogy az Úr Jézusnak tudomására jut Keresztelő János halála, hogy Heródes bebörtönöztette és kivégeztette. János Jézus hírnöke, útkészítője volt. Eddig „együtt futottak”, de most már a „stafétabot” az Ő kezében van. Vele egy korszak lezárult. Ennek ismeretében teljesen megérthetjük, hogy amikor az Úr Jézus ezt meghallotta, csendre és magányra vágyott, arra, hogy elvonuljon, és egyedül legyen a mennyei Atyával.

Azonban kiderül, hogy a lakatlan helyen sem lehet nyugalma, hiszen mire hajóval odaérkezik (feltehetően most a tanítványok sem vele jöttek), a sokaság utána ment és már ott várja Őt. Ugye, milyen elkésérítő lenne egy ilyen helyzet sokunk számára: „*nekem is kell a magány, hagyjanak már egy kicsit békén*” – mondanánk. Az

ember Jézus pedig mégsem ilyen emberi módon reagál, nem a maga „jogos érdekét” követeli. Ő most sem önmagára tekint, hanem fáradhatatlanul szolgál másoknak. *„Amikor Jézus kiszállt, és meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket, és meggyógyította betegeiket.”*

Kedves Testvéreim! Álljunk meg itt egy kissé, és gondoljuk csak végig, micsoda Urunk van, mekkora szájalom és irgalom van az Ő szívében! Megszánja azokat, akik nem szánják Őt, akik nincsenek rá tekintettel. És annyira fontosak lesznek a számára, hogy a maga szempontjainak elébe helyezi ezeknek az embereknek a szükségét. Mi is szoktunk mondani ilyeneket, hogy másokat előnyben részesítünk önmagunkkal szemben, de a gyakorlatban már nem megy ez olyan könnyen. Miért? Mert a természetünk önző, követelőző. Az Úr Jézus azonban most is fáradhatatlanul szolgál azoknak, akik ezt kérik és várják Tőle.

Eközben lassan letelik a nap. Az Úr teljesen rendelkezésére áll azoknak, akik Őt felkeresték. Erőt kap az egésznapos szolgálatra, amikor emberileg Ő igényelhetne volna azt másoktól. És figyeljük meg, hogy most, amikor esteledik, most sem Ő az, aki véget akar vetni az egész napos tevékenységnek. Sőt!

Kedves Testvéreim! Első hallásra talán nem is érzékeljük, milyen döbbenetes a tanítványok gondolkodásában azt a Jézuséval teljesen ellentétes, nagyon emberi, magukra tekintő szempontot, amivel előállnak. Azt mondják Neki: *„Lakatlan ez a hely, és későre jár. Bocsásd el a sokaságot, hogy menjenek a falvakba, és vegyenek ételmet maguknak.”* Alapjában véve ez tényleg így van, megoldást kell találni.

De ha jól belegondolunk, akkor érezhetjük, hogy valószínűleg nem is annyira az előrelátó gondoskodás hangja ez, mint inkább egy jó ürügy arra, hogy most már megszabaduljanak a sokaságtól. Még majd nekik lesz gondjuk velük! Hát Jézus nem veszi észre, hogy már elég ebből? Magukra is gondolniuk kell! – Végül is egy fárasztó nap után ez teljesen indokolt, és mit is tudnának velük kezdeni? Szóval: *Bocsásd el, küldd el őket! Eleget elvették az időnket, erőnket, ideje, hogy gondoskodjanak magukról.*

Ugye, mennyire érthető – és talán ismerős is – ez az érvelés? Hányszor azért nem érdeklődünk a másiktól, hogy mi van vele, mivel is küszködik, mert akkor már foglalkoznunk kell vele és nem lehet a gondját meg őt magát is csak úgy lerázni. De mit mond Jézus, aki a János halála miatti nagy lelki teher mellett az egész nap terhét is vitte? Hát bizony, valami egészen mást, olyasmit, amire a tanítványok egyáltalán nem számítottak. *„Jézus azonban ezt mondta nekik: Nem kell elmenniük: ti adjatok nekik enni!”* Nála a legváratlanabb helyzetekben is van ilyen „*azonban*”. Mert Ő másképp látja, ítéli meg és viszi végbe a dolgokat, mint mi. Szeretnénk ebben is hasonlítani Hozzá?

Vagy érvelünk: De hiszen éppen azért kell őket elküldeni, mert a tanítványok, nem tudnak nekik mit adni enni! Lehetetlen dolgot vár el tőlük a Mester! – Így igaz. A maguk erejéből valóban lehetetlen feladat ez, nem tudnának neki eleget tenni. Csupán öt kenyér és két hal – ennyi nekik sem elég, nem még ekkora tömegnek! – *„Nincs egyebünk”* – mondják. De Neki van! Van hatalma! *„Hozzátok nekem ide azokat!”*

Kedves Testvéreim! Ismerős nekünk is a tanítványoknak ez a szálnalmas tehetetlensége? Így szoktunk mi is magunkból, a magunkéból kiindulni: *Az én erőm kevés, nekem erre nem telik...* Ha önmagunkra tekintünk, nem is juthatunk más felismerésre. De éppen ez segít nyitottá válni az Ő cselekvésére.

A tanítványoknál olyan szépen látjuk ezt felismeri, hogy amit Jézus vár tőlük, nem más, mint **engedelmesség és bizalom**. Mert nem érnek véget ott a lehetőségeink, hogy kimondjuk: nem megy, nem tudom. Hanem ennek a ténynek a felismerése arra tehet nyitottá, hogy kérjem és engedjem cselekedni Őt, akinek viszont van hozzá hatalma. Elhangzik a „*Nincs itt egyebünk, csak öt kenyérünk és két halunk*”. Jézus „*pedig ezt mondta: Hozzátok nekem ide azokat!*” Neki az nem kevés, hanem elég. Nekünk meg hányszor semmi sem az, még a rengeteg is kevés...

Sajnos, sokszor így tekintünk arra a kevésre, illetve nekünk kevésnek tűnőre is, amit Jézustól kapunk, hogy továbbadjuk. Sajnos, hányszor így tekintünk az ígére, a lelki kenyérre, hogy „*mire megy vele, akinek mondjuk?*” Ilyenkor a magunk erőtlenségét, kételyeit kivetítjük a Jézustól kapott és megáldott Szóra, Igére, amely pedig **éltető erő**. Hányszor kell emiatt megszegyenülnünk, ha így magunk is hiteltelenné válunk. De olyan jó, hogy itt a tanítványok ebben feladják a saját gondolkodásukat. Követendő példát mutatnak nekünk!

Azt olvastuk, hogy Jézus „*Megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a fűre, azután vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta és megtörte a kenyereket, és a tanítványoknak adta*”. Vagyis az irányítás Nála van, a hatalom az Övé – csupán engedelmességet vár. Hiszen nem a tanítványok teszik a csodát, nem is vár el tőlük ilyet. De Jézus sem abban az értelemben cselekszik, hogy a kevésből sokat „*varázsolna*”, aztán a vagonnyi kenyérrel már könnyű lenne indulni. Mi valahogy így szoktuk elképzelni.

Bizony, ezért **a csoda az**, hogy a tanítványok engedelmeskednek, mindenféle ellenvetés, kifogás nélkül! Jézus „*megáldotta és megtörte a kenyereket, és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak*.” **Átvették** Jézustól és **adták tovább** a tömegnek azt a keveset, azt a korábban lekicsinyeltet, megvetettet... Mert a keveset osztotta szét Jézus, és az engedelmességük során ez nem fogyott el, hanem mintegy „*útközben*” lett belőle több mint elég. Mert adták, osztották, és jutott mindenkinek. Mégpedig nem csak kóstolóba, hanem bőségesen, sőt azon felül is, amit meg bírtak enni.

Mi volt a csoda? Számomra **ebben az a csoda**, amit az Úr Jézus el tud végezni az övéi szívében, életében, amikor felismerik, hogy van más is, mint az önző szempont vagy a csüggedés. **Csoda**, amikor az észérvek ellenére engedelmeskedni tudnak, és aztán eszközként részük van abban a **csodában**, amely bizonyítja, hogy az Úr Jézus a Messiás. Az, akiről hitték az ígéretek alapján, hogy kenyeret ad a népének.

Kedves Testvéreim, olyan jó és fontos meghallani azt is, hogy Jézus **nem elküld, hanem marasztal**. Nem lerázni, nem megszabadulni akar tőlünk sem – pedig lehetne rá oka – hanem megajándékozni. Önmagával, Aki az Élet.

Amikor ma hálát adunk az új kenyérért, a testi szükségletekről való gondoskodást köszönjük. De fontos meglátni, hogy a **lelki éhséget** is megelégtíti – és erre csak Ő képes. Márpedig mifelénk **az a sokkal nagyobb**. Mennyien inkább „elmennek a környező falvakba és vesznek maguknak”, a világ kínálta lehetőségek közül ki tudja mit, mert úgy gondolják, és úgy gondoljuk, hogy ez a megoldás. Nagy baj, ha még a hívőktől is ilyen eligazítást kapnak. Pedig **teljesen elég**, amit Jézus tud nyújtani. **Elég az ige**, a lelki kenyér. Mert az Élet Ura adja. Kínálkozik ugyan sokféle pótszer, de egyik sem vezet megoldáshoz.

A bűn miatt megrontott életet, az Istennel való kapcsolatot helyrehozni, az üdvösség útját megnyitni nem tudja semmiféle tanítás, igyekezet, vagy más cselekedet sem. Nem ad vigasztalást, reménységet az, amit a magunkéból vagy a világeből felkínálunk vagy kínálnak nekünk. De Isten igéje, az Élet kenyere, elegendő. Mindenkinek, aki elfogadja. Mert az ige – akkor, ha Ő megáldja, ha Ő adja, osztja és az Általa megáldottat vesszük át és adjuk tovább – az nem csak olyan lekicsinyelt „csak ennyi”. Hanem táplál, életet ment. Az örök életre, üdvösségre is. Erre tegyen minket nyitottá és szabaddá az Úr Jézus.

Kedves Testvéreim! Amikor Ő tőlünk valami feladatot vár, hogy azt elvégezzük, akkor arra képessé is tesz. Nem hagy minket magunkra utalva. Ezért az a *nekem nincs, tőlem nem telik* felismerés nagyon szükséges és fontos. Ugyanis arra jó, hogy odavigyen Őhöz, Aki kiapadhatatlan forrása a kegyelemnek. Vigyen oda Hozzá minket ma is. *Ámen.*